

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3664/2019
20.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Весне Поповић и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Срђан Алексић, адвокат из ..., против туженог Република Србија-Министарство одбране, Београд, кога заступа Војно правобранилаштво одељење у Нишу, ради утврђења дискриминације, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против решења Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2651/2019 од 02.07.2019. године, у седници већа одржаној 20.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против решења Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2651/2019 од 02.07.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против решења Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2651/2019 од 02.07.2019. године.

Образложење

Пресудом на основу признања Вишег суда у Крушевцу П 580/2018 од 18.03.2019. године, утврђено је да је Закључком Владе РС број 401-161/2008 од 17.01.2008. године, којим су обезбеђена средства ради исплате новчане помоћи ратним војним резервистима са пребивалиштем на територији седам неразвијених општина (Куршумлија, Блаце, Бојник, Лебане, Житорађа, Дољевац и Прокупље), повређено начело једнаких права и обавеза, чиме је извршена дискриминација, на основу пребивалишта ратних војних резервиста са пребивалиштем на територији осталих општина, које нису наведене у Закључку Владе од 17.01.2008. године, а тиме и овде тужиоца АА из ..., као учесника рата 1999. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 10.050,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности до исплате.

Решењем Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2651/2019 од 02.07.2019. године, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке пресуде на основу признања Вишег суда у Крушевцу П 580/2018 од 18.03.2019. године и обавезан је тужени да тужиоцу исплати трошкове парничног поступка у износу од 9.100,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности до исплате.

Против правноснажне одлуке донете у другом степену, тужени је изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, према члану 404. ЗПП.

Врховни касациони суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр. 72/11...87/18), оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Применом члана 404. став 1. ЗПП, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Побијаним правноснажним решењем преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке, првостепене пресуде.

У конкретном случају, ревизијом се побија одлука о трошковима поступка са позивом на Закон о изменама и допунама Закона о судским таксама („Службени гласник РС“, број 95 од 08.12.2018. године). Наведени Закон је на снагу ступио 01.01.2019. године и није могао бити примењен ретроактивно, на ситуацију претходно настале таксене обавезе по тужби поднетој 24.01.2018.године, у износу од 1.900,00 динара и настале потребе да се о трошковима поступка одлучи мериторним решењем. Тужени је обавезан да накнади износ таксе на тужбу од 1.900,00 динара заједно са осталим трошковима поступка, које не оспорава. Плаћање таксе на тужбу у овом случају не потпада у домен примене новела из члана 9. став 6. наведеног закона, по коме је од 01.01.2019.године, институт ослобађања од плаћања таксе проширен и на одређене процесне ситуације везано за начин окончања парничног поступка. У овој парници, таксена обавеза по тужби, заснована је предајом тужбе суду 24.01.2018. године, сагласно члану 3. тачка 1. Закона о судским таксама („Службени гласник Републике Србије“, 28/94...106/2015), пре ступања на снагу Закона о изменама и допунама Закона о судским таксама („Службени гласник Републике Србије“, број 95 од 08.12.2018.године – ступио на снагу 01.01.2019.године).

У таквој ситуацији, по питању трошкова поступка, не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП прописано је да је недозвољена ревизија изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе.

Одредбом члана 420. став 1. ЗПП, прописано је да странке могу да изјаве ревизију против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан, док је ставом 2. истог члана Закона, прописано да ревизија против решења, није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде.

Према члану 28. ЗПП, када је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима предвиђеним овим законом, меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева. Камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају се у обзир, ако не чине главни захтев. Дакле, право на ревизију се у смислу одредбе члана 28. Закона о парничном поступку, оцењује са становишта главног потраживања, а не споредних потраживања, међу која спадају и трошкови поступка.

Будући да се изјављеном ревизијом туженог побија одлука о трошковима поступка, која у конкретном случају не чини главни захтев, то ревизија туженог није дозвољена.

Из навених разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**